

- 2) Czy zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE (dawniej art. 10 TWE) należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na państwo członkowskie, które zamierzało sprawować jurysdykcję w odniesieniu do tej usługi, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie już wykonuje tę jurysdykcję, obowiązek zwrócenia się do pierwszego państwa członkowskiego z wnioskiem o cofnięcie koncesji udzielonej w odniesieniu do tej audiowizualnej usługi medialnej i – w przypadku odmowy – skierowania sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej poprzez zwrócenie się do Komisji Europejskiej z wnioskiem o wniesienie skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko pierwszemu państwu członkowskiemu (art. 258 TFUE) lub samodzielnie złożenia skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (art. 259 TFUE) oraz obowiązek powstrzymania się od wszelkiej czynności faktycznej lub prawnej, która jest wyrazem tego, że rości ono sobie pretensje do sprawowania jurysdykcji w odniesieniu do tej usługi, dopóki Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie przyzna mu racji?
- 3) Czy zasada ta musi koniecznie oznaczać, że państwo członkowskie, które chciałoby sprawować jurysdykcję nad audiowizualną usługą medialną, podczas gdy pierwsze państwo członkowskie już wykonuje tę jurysdykcję, powinno przed dokonaniem jakiegokolwiek czynności faktycznej lub prawnej, która jest wyrazem tego, że rości ono sobie pretensje do sprawowania jurysdykcji nad tą usługą, niezależnie od wszczęcia postępowań, o których mowa w pytaniu drugim,
- a) skonsultować się z pierwszym państwem członkowskim w celu osiągnięcia, jeżeli jest to możliwe, wspólnego rozwiązania?; lub
- b) zwrócić się z wnioskiem o przedstawienie sprawy Komitetowi Kontaktowemu ustanowionemu na mocy przytoczonej dyrektywy 2010/13/UE?; lub
- c) zwrócić się o opinię do Komisji Europejskiej?; lub
- d) zwrócić się do pierwszego państwa członkowskiego, które udzieliło koncesji na tę audiowizualną usługę medialną, z wnioskiem o jej cofnięcie i – w przypadku odmowy – skorzystać z dostępnych i skutecznych procedur sądowych w tym pierwszym państwie członkowskim w celu zaskarżenia tej odmowy cofnięcia koncesji?
- 4) Czy na odpowiedź, jakiej należy udzielić na pytania drugie i trzecie, ma wpływ fakt, że organ, którego zadaniem jest regulacja sektora audiowizualnego, posiada odrębną osobowość prawną i odrębne środki działania względem państwa członkowskiego, którego właściwości podlega?
- 5) Czy art. 344 TFUE, w sytuacji, w której audiowizualna usługa medialna jest przedmiotem koncesji udzielonej przez pierwsze państwo członkowskie, rozpatrywany w związku z art. 4 ust. 3 TFUE i przepisami przytoczonej powyżej dyrektywy 2010/13/UE, zakazuje sądowi krajowemu drugiego państwa członkowskiego wydania orzeczenia, zgodnie z którym organ regulacji tego drugiego państwa członkowskiego słusznie uznał się właściwy do kontrolowania tej usługi, biorąc pod uwagę to, że w ten sposób sąd ten w sposób dorozumiany orzekłby, że pierwsze państwo członkowskie dokonało nieprawidłowej wykładni swojej właściwości, i wydałby w sposób pośredni wyrok w sporze pomiędzy dwoma państwami członkowskimi dotyczącym wykładni lub stosowania prawa europejskiego? Czy w takiej sytuacji sąd krajowy drugiego państwa członkowskiego powinien ograniczyć się do stwierdzenia nieważności decyzji tego organu regulacyjnego ze względu na to, że sporna audiowizualna usługa medialna była już wcześniej przedmiotem koncesji udzielonej przez pierwsze państwo członkowskie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal judiciaire d'Auch (Francja) w dniu 23 listopada 2022 r. – EP/Préfet du Gers; Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE)

(Sprawa C-716/22)

(2023/C 83/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal judiciaire d'Auch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EP

Druga strona postępowania: Préfet du Gers; Institut national de la statistique et des études économiques (INSEE)

Przy udziale: Commune de Thoux représentée par le Maire de Thoux

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja 2020/135⁽¹⁾ w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej jest częściowo nieważna w zakresie, w jakim umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej narusza art. 1, 7, 11, 21, 39 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i zasadę proporcjonalności, o której mowa w art. 52 tej karty, oraz w zakresie, w jakim ta umowa nie zawiera przepisu pozwalającego na zachowanie prawa głosowania w wyborach europejskich obywatelom brytyjskim, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium innego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy dopuszczalne jest tam podwójne obywatelstwo, zwłaszcza tym, którzy mieszkają w innym państwie członkowskim od ponad piętnastu lat i podlegają brytyjskiej „15 year rule” („zasadzie 15 lat”), pogarszając tym samym sytuację osób, poprzez całkowite pozbawienie ich prawa głosowania, które nie miały możliwości sprzeciwić się w głosowaniu utracie obywatelstwa europejskiego, a także tym, którzy ślubowali lojalność Koronie brytyjskiej?
- 2) Czy decyzja 2020/135, umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, art. 1 Aktu dotyczącego wyborów członków Parlamentu Europejskiego załączonego do decyzji Rady 76/787/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 20 września 1976 r.⁽²⁾, wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 września 2006 r., Hiszpania/Zjednoczone Królestwo (sprawa C-145/04), artykuły 1, 7, 11, 21, 39 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2022 r., Préfet du Gers (sprawa C-673/20) należy interpretować w ten sposób, że pozbawiają byłych obywateli Unii, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium Unii Europejskiej, prawa głosowania i kandydowania w wyborach europejskich w jednym z państw członkowskich, a zwłaszcza byłych obywateli Unii Europejskiej, którzy utracili prawo głosowania, ponieważ od ponad 15 lat prowadzili życie prywatne i rodzinne na terytorium Unii, i którzy nie mieli możliwości sprzeciwić się w głosowaniu wystąpieniu ich państwa członkowskiego z Unii Europejskiej, które to wystąpienie doprowadziło do utraty przez nich obywatelstwa europejskiego?

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1976, L 278, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-604/18, Google i Alphabet / Komisja, wniesione w dniu 30 listopada 2022 r. przez Google LLC, Alphabet, Inc.

(Sprawa C-738/22 P)

(2023/C 83/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Google LLC, Alphabet, Inc. (przedstawiciele: G. Forwood, J. Killick i N. Levy, avocats, A. Komminos, dikigoros, A. Lamadrid de Pablo, abogado, D. Gregory i H. Mostyn, Barristers, M. Pickford KC, J. Schindler, Rechtsanwalt, i P. Stuart, Barrister-at-Law

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Application Developers Alliance, Computer & Communications Industry Association, Gigaset Communications GmbH, HMD global Oy, Opera Norway AS, formerly Opera Software AS, BDZV – Bundesverband Digitalpublisher und Zeitungsverleger eV, wcześniej Bundesverband Deutscher Zeitungsverleger eV, Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), FairSearch AISBL, Qwant, Seznam.cz, a.s., Verband Deutscher Zeitschriftenverleger eV

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;